

NOTIA POUMANIA 1982

§

Σιωπηλός δολοφόνος

ΤΙ ΜΕΡΑ κι αυτή που ξημέρωσε. Μουντή σαν την ψυχή της. Τα σύννεφα θα κατεβάσουν όπου να 'ναι τη βροχή που σιχαίνεται. Λάσπη θα γίνουν όλα ένα γύρω κι άντε να νοικοκυρέψει τούτο το χαμόσπιτο που από τρεις μεριές μπάζει. Τα 'λεγε του προκομμένου πριν φανεί ο μαύρος χειμώνας στο ορεινό, ερημικό χωριό τους. «Αν δεν αλλάξεις τα κεραμίδια που 'σπασαν, θα σαπίσουμε στη χαμοκέλα σου». Και η απάντηση; «Βάλε λεκάνες όπου στάζει».

Περιμένεις καλό απ' του καπηλειού τον άντρα; Τον αφήνει το κρασί να προκόψει; Κάτω από τα βαρέλια τον έβρισκε όταν τον γύρευε, με το καρτούτσο παρέα. Έτσι ήταν κι ο πατέρας της, κι έτρεμε μην πέσει με το προξενιό που θα της έφερναν σε μπεκρή γαμπρό με βαρύ χέρι...

Πού τύχη όμως στη ζωή της; Στη γέννα της δεν πήρε ευχή. Στα μαύρα πανιά έπεσαν όλοι. Αρσενικό περίμεναν και τους βγήκε η τέταρτη θυγατέρα. Βάρος ήταν και της

το 'δειχναν. Μόνο για δουλειές την είχαν. Αναστασία την βάφτισαν και ξωπικό την έλεγαν σα γύρναγε την πλάτη. Αλαφροήσκιωτη. Για τα ονείρατα που έβλεπε. Κι όταν έπνιξε τη γάτα στη στέρνα γιατί της χύμηξε, σκιάχτηκαν και φρόντισαν να την κάνουν πέρα. Με κλειστά μάτια την έδωσαν στον πρώτο που την γύρεψε, πριν καλά καλά κλείσει τα δεκάξι.

«Και πρόβατα έχει, και σπίτι δικό του. Σε κοντινό χωριό θα 'σαι, δε θα ξενιτευτείς. Τα πεθερικά και τα κουνιάδια σου δίπλα θα 'ναι και όχι μες στα πόδια σου. Κυρά κι αφέντρα, κόρη μου, με τέτοιο νοικοκύρη. Μη γρουσουζεύεις, μαυρομάτα μου, και γίνε νύφη να χαρώ», της είπε η μάνα της, δήθεν συγκινημένη. Το γαμπρό όμως δεν την άφηναν να τον δει.

«Θα τον χαρούν τα μάτια σου τη μέρα του αρραβώνα. Έτσι λέει το έθιμο και δε θα το αλλάξουνε για σένα...»

Και τον είδε τον Νικολάι. Χαρά όμως δεν πήρε. Σαν έπιασε το πρόσωπό της με τα δύο του χέρια και το βλέμμα της έψαξε το δικό του, άδειασε όλη. Το μόνο που ξεχώριζε πάνω του ήταν τα γαλανά του μάτια. Γελαστά αλλά θολά. Σ'ένα φαρδύ και κόκκινο πρόσωπο. Τα χείλη του δε φαίνονταν. Τα έκρυβε το μουστάκι. Πυκνό και μαύρο. Μαλλιά πολλά δεν είχε και στους κροτάφους οι γκρίζες τρίχες έπνιγαν τις λιγοστές μαύρες. Το χνότο του της έφερε ζάλη καθώς την αγκάλιασε κι έσκυψε να την φιλήσει. Θεόρατος όπως ήταν, κάλυψε με το σώμα του το δικό της το αδύνατο και μικροσκοπικό. Άλλιώς τον φανταζόταν το

γαμπρό. Τούτος εδώ σίγουρα την πέρναγε είκοσι χρόνια. Σ' αυτόν θα έδινε την παρθενιά και την καρδιά της;

Ο πόνος στο στήθος την έβγαλε απότομα απ' το πικρό της θυμητικό. Το βυζαντιάρικο μωρό άφησε τη ρώγα κι έβαλε τα κλάματα, λες και βύζαξε μαζί με το γάλα και χολή. Σα να πότισε το φαρμάκι της το γάλα του παιδιού της. Σήκωσε τη φασκιωμένη κορούλα της όρθια και την ακούμπησε με τρυφεράδα στον ώμο της για να μην πνιγεί από το γάλα που έβγαζε. Το μόνο δώρο από τούτο το πάντρεμα της συφοράς, το κοριτσάκι που γέννησε πριν ένα μήνα και παραλίγο να χάσει μαζί με τη ζωή της, γιατί δε βρήκαν γρήγορα τη μαμμή του διπλανού χωριού. Οι γυναίκες στο δικό της κατσικοχώρι, λιγοστές και σκόρπιες ολημερίς στις στάνες, ήξεραν από γέννες και έτρεξαν σιμά της. Από τότε, άμα τις γύρευε, με τον αντίλαλο τις άκουγε.

Χωριό με δέκα σπίτια όλα κι όλα, από ξύλο, χώμα και άχυρο χτισμένα. Μακριά το ένα από το άλλο. Οι καμπινέδες στην αυλή, το μαγείρεμα στην πυροστιά στο υπόστεγο με τα ξύλα και το πλύσιμο στο ποτάμι. Μα είχε κι ένα καλό στη μίζερη ζωή της. Η πεθερά της, ήρεμη γυναίκα και περήφανη, την είχε σαν μοναχοκόρη στους τρεις γιους. Την βόηθαγε όταν μπορούσε και δεν ανακάτευε το αντρόγυνο, μήπως και στεριώσει.

Η βροχή μαστίγωνε τώρα τα τζάμια και ο αέρας λυσσομανούσε τόσο, που ανατρίχιασε. Έμπαινε απ' τις χαραμάδες και τα κεντητά κουρτινάκια από την προίκα που έ-

φτιαξε η ίδια πήγαιναν πέρα δώθε. Δεν ήθελε παραθύρια από νάιλον, σαν αυτά που έβλεπε στο χωριό. Τζάμια ζήτησε, για να αγναντεύει πέρα στο ποτάμι, και ιεραμίδι στη σκεπή αντί για τσίγκο που είχαν οι άλλοι.

Το μαγκάλι δεν έφτανε για να ζεστάνει το μεγάλο δωμάτιο με τα λιγοστά παλιά έπιπλα. Είχε στρώσει παντού πολύχρωμα χαλιά του αργαλειού που είχε υφάνει, αλλά το κρύο μαζί με την υγρασία την περόνιαζαν. Στους τοίχους, για να μη μείνουν άδειοι, είχε κρεμάσει υφαντό και την αγέλαστη φωτογραφία του γάμου της, δίπλα στη στεφανοθήκη.

Το μωρούδέλι έγειρε το κεφαλάκι του στο λαιμό της. Το χάιδεψε απαλά. Θυμήθηκε το νανούρισμα της γιαγιάς Αναστασίας, της Μακεδόνισσας, και το σιγοτραγούδησε. Το φως της μέρας έσβησε σιγά σιγά και φάνηκαν οι πρώτες σκιές απ' το σκοτάδι. Βαριές της έπεσαν, όπως και οι σκέψεις. Με το κοιμισμένο μωρό στην αγκαλιά άναψε το φιτίλι στη λάμπα πετρελαίου. Πήρε μια κουβέρτα για να σκεπάσει το παιδί και το γυμνό της στήθος και τότε είδε τον άντρα της ξαφνικά μπροστά της...

«Δε σε άκουσα που μπήκες με τούτο τον αέρα. Να σου βάλω να φας;» τον ρώτησε, αλλά απάντηση δεν πήρε.

Τον κοίταξε βαθιά κι ένιωσε την ορμή του. Οι σταγόνες της βροχής έσταζαν κι απ' τα παχιά του φρύδια. Η χοντρή μακριά κάπα από τραγήσιο μαλλί είχε χώμα βρεγμένο πάνω της, σα να χειριστεί στις λάσπες. Δε χρειάστηκε να της μιλήσει για να νιώσει το κρασί που τον πό-

τιζε. Χυνόταν κι απ' τα μάτια του ακόμα, που την έγδυναν λαίμαργα.

«Λειώμα έγινες πάλι. Απορώ πώς βρήκες το δρόμο για το σπίτι», του είπε με αλλοιωμένη φωνή, που τρόμαξε και την ίδια.

Το βαρύ του χέρι σηκώθηκε κι έσκασε στο διάφανο πρόσωπό της τόσο δυνατά, που ο ήχος του έπνιξε κι αυτόν του αέρα. Της άρπαξε τη θυγατέρα απ' την αγκαλιά και την έριξε στο ντιβάνι. Το στρογγυλό εφηβικό της στήθος τινάχτηκε μπρος του και χάθηκε μεμιάς στη χούφτα του. Με το άλλο χέρι πέταξε την κάπα του και τράβηξε το ζωνάρι που κρατούσε το παντελόνι.

«Διαβόλου θηλυκό...» της σφύριξε στο αφτί σφίγγοντας το λαιμό της.

Με νύχια και με δόντια πάλευε να απομακρύνει το ζωνάρι του από το στόμα που της έκοβε τη φωνή για να μην ακουστεί. Τα δυνατά του χέρια την φυλάκιζαν. Της έσκισε το φουστάνι και τη φανέλα, την πέταξε χάμω τραβώντας τις μαύρες μάλλινες κάλτσες της κι έπεσε πάνω της βαρύς, μουγκρίζοντας σαν πεινασμένο αγρίμι. Η καυτή του γλώσσα χώθηκε βαθιά στ' αφτί της, βγήκε υγρή σαν του σκύλου κι έγλειψε το λαιμό της και το στήθος της. Τα δόντια του τράβηξαν τις θηλές της με τέτοια δύναμη, που νόμισε πως θα τις ξεριζώσει. Ο πόνος την κομμάτιαζε. Οι πυκνές μαύρες μπούκλες των μαλλιών της του 'μειναν στα χέρια από το τράβηγμα και το κεφάλι της βούιζε. Τα λεπτά καλλίγραμμα πόδια της βρέθηκαν στον αέρα. Έ-

νιωσε τα στεγνά σωθικά της να σκίζονται με το που μπήκε άγρια μέσα της. Είχε αρχίσει να χάνει τις αισθήσεις της, όταν την γύρισε μπρούμυτα...

Όταν συνήλθε βρισκόταν κατάχαμα. Το κορμί της πονούσε και κρύωνε. Το κεφάλι της θαρρούσε πως θα σπάσει κι ένιωσε την ανάσα της να χάνεται απ' το κάρβουνο που είχε εισπνεύσει. Ο χώρος στριφογύριζε. Ανακατευόταν μέχρι που το στομάχι έφτασε στο στόμα της. Σηκώθηκε σφαδάζοντας απ' τους πόνους κι έτρεξε στο παραθύρι να την χτυπήσει δυνατά ο παγωμένος αέρας. Το άνοιξε και ξέρασε στο σκοτάδι.

Είχε περάσει ώρα, γιατί το πετρέλαιο στη λάμπα είχε σωθεί και η φλόγα τρεμόπαιζε. Κοίταξε με φόβο το μωρό, να δει αν ανέπνεε. Κοιμόταν ξέσκεπο και παγωμένο. Τράβηξε ήρεμα τη βελέντζα για να το ζεστάνει. Ο άντρας της βρισκόταν πεσμένος χάμω και η ανάσα του ίσα που ακουγόταν. Τον πλησίασε αργά και στάθηκε δρθια από πάνω του με τη γύμνια του βιασμού της. Τον κλότσησε αλλά δεν κουνήθηκε. Το βλέμμα της καρφώθηκε στο αναμμένο μαγκάλι που ήταν δίπλα του και η καρδιά της χτύπησε σαν τρελή. Τα χαρακτηριστικά της τραβήχτηκαν μεμιάς. Τα ξύλα είχαν γίνει κάρβουνα πυρωμένα και ζωγράφιζαν στο μισοσκόταδο πορφυρές σκιές στο σκυμμένο της πρόσωπο, αλλοιώνοντας τις γραμμές του. Τα μάτια της κατακόκκινα σα να έσταζαν αίμα...

Πλησίασε το μαγκάλι και με όση δύναμη είχε στο γυμνό της πόδι το έσπρωξε πάνω του, αδιαφορώντας για

τον πόνο απ' το κάψιμο. Η πύρινη εστία ανατράπηκε και τα κάρβουνα χύθηκαν σαν λάβα από ηφαίστειο στο μακρύ του σώβραχο και στη μάλλινη μπλούζα. Ο σιωπηλός κόκκινος διλοφόνος άρχισε να κατατρώει ρούχα και σάρκες. Μουγκρητά πόνου και ο άντρας προσπάθησε να κουνηθεί, αλλά μάταια. Είχε παραδοθεί ήδη απ' το βαρύ μεθύσι στις αναθυμιάσεις, σ' αυτό τον άσμο και άχροο φονιά. Τον παρακολουθούσε ατάραχη να ανοίγει τα μάτια του και με τον τρόμο του θανάτου να τα καρφώνει στα δικά της. Άκουγε τις κραυγές του που πνίγονταν στην κακοκαιρία, έβλεπε την ικεσία στο θολό του βλέμμα, μύριζε τη σάρκα του που σιγοψήνόταν. Την έβλεπε να μαζεύει, να λειώνει, και έμενε εκεί ακόρεστη, να απολαμβάνει το φρικτό θέαμα της άμορφης ανθρώπινης μάζας.

Το παιδί της ξύπνησε κλαίγοντας. Με αργές κινήσεις μάζεψε τα σχισμένα ρούχα της, σκόρπισε εκείνα του άντρα της στο ντιβάνι και άφησε ένα μισογεμάτο κατοστάρι με κρασί δίπλα του. Ξανάνοιξε για λίγο το παραθύρι να διώξει τη μυρωδιά του θανάτου και έσβησε μια μικροεστία φωτιάς στο υφαντό χαλί της. Έριξε μια ματιά ανιχνευτική στο χώρο, πήρε το μωρό και πέρασε στη δεύτερη κάμαρη του σπιτιού, που ήταν για τον ύπνο. Έκλεισε την πόρτα χωρίς να κοιτάξει πίσω της και έπεσε στο κρεβάτι με τη νεογέννητη κόρη αγκαλιά...

Είχε χαράξει όταν την ξύπνησαν απ' τον βαθύ τον ύπνο οι κραυγές της πεθεράς της. Άνοιξε η άμοιρη γερόντισσα την πόρτα να τους αφήσει το γάλα απ' τα πρόβατα που εί-

χε αρμέζει και βρήκε το γιο της νεαρό, καμένο από τα
κάρβουνα που χαν χυθεί πάνω του. Τόσο πολύ είχε πιει,
που έπεσε χάμω παρασύροντας την πυρωμένη σιδερένια
εστία...

Τον σκότωσε το κρασί είπαν όλοι και τον έκλαψαν. Συ-
μπόνεσαν και παρηγόρησαν την άμοιρη χήρα του που
τράβαγε τα μαλλιά της και μοιρολογούσε τον άντρα κι α-
φέντη της, που δεν πρόλαβε να τον σώσει μες στον βαρύ
τον ύπνο της... Άτυχη γυναίκα. Έμεινε μόνη κι έρημη στα
δεκαεπτά της, μ' ένα μωρό στην αγκαλιά, δίχως να ξέρει
τι θα τους ξημερώσει...